

Arrest

nr. 350 187 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Burundese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat F. DECLERCQ.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verklaart de Burundese nationaliteit te bezitten.

Op 31 oktober 2022 dient verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 februari 2025 wordt verzoekster gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Burundees staatsburger en behoort u tot de Tutsi bevolkingsgroep. U bent afkomstig uit Bujumbura. U bent niet politiek actief geweest in Burundi, noch heeft u politieke activiteiten

sinds u in België bent toegekomen. In 2019-2020 beëindigde u uw middelbare school. Na enkele maanden in 2021 in een eetgelegenheid te hebben gewerkt, vond u via een kennis werk in een privé-geldtransferbedrijfje van S.N., een Keniaanse man. Op 10 september 2022 kwam G.N., een maternale neef van uw moeder die u laatst in 2015 of 2016 had ontmoet, bij u thuis langs. Hij vertelde u dat hij niet lang kon blijven omdat hij op missie was. Omdat u wist dat G. in het leger zat of had gezeten dacht u dat hij op militaire missie was. U vertelde aan uw ouders over zijn bezoek. Dezelfde avond van de dag van G.s vertrek, kwamen drie personen van de imbonerakure bij u langs en vroegen waar G. was. U vertelde hen dan hij naar Gitega was en beloofde ze te verwittigen wanneer G. terug zou komen. De derde dag na G.s vertrek kwam de baas van de imbonerakure bij u langs op uw werk in het geldtransferbureau. Hij vroeg u dreigend naar G. en stelde dat hij u in diens plaats zou oppakken omdat hij informatie had dat G. met rebellen samenwerkte en banden had met een zekere K.. Na diens vertrek durfde u niet naar huis te gaan. U besloot bij vrienden te gaan en vertelde er wat u was overkomen. Ook stelde u uw ouders op de hoogte. Enkele dagen na het voorval vonden er in uw woonbuurt huiszoekingen plaats. Ook uw woonst werd tijdens uw afwezigheid doorzocht. U vernam hierover van uw bureu. Zo kwam u te weten dat bij de huiszoeking de boekhouding van uw werk werd gevonden en meegenomen, net als bedragen geld van uw werk die u thuis bewaarde. Omdat u ook een vervallen laissez-passer thuis had liggen waarmee u voor uw werk ondermeer naar Rwanda had gereisd, vreesde u dat men u van banden met rebellen ging beschuldigen. U besloot de volgende dagen onder te duiken bij verschillende van uw vrienden tot u via een Ethiopisch reisbureau een reis naar Ethiopië kon regelen. Op 9 oktober 2022 nam u vanop de luchthaven van Bujumbura een vlucht naar Ethiopië. Van daaruit vloog u naar Turkije. Vanuit Turkije nam u een vlucht naar Servië waar u geholpen werd door smokkelaars die uw paspoort afnamen. Vervolgens stapte u via Bosnië naar Kroatië waar de Kroatische autoriteiten u tegenhielden vingerafdrukken namen. U besloot niet in Kroatië te blijven en reisde via Slovenië naar Italië van waar u een trein nam naar Zwitserland. Vanuit Zwitserland reisde u per trein verder via Frankrijk naar België waar u op 31 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een kopie van het blad uit uw paspoort met uw foto en identiteitsgegevens neer. Op 18 november 2024 stuurde uw raadsman, mr. D. nogmaals een afbeelding van het blad met uw foto en identiteitsgegevens uit uw paspoort op. Ook werd een kopie van uw Burundese identiteitskaart toegevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

-Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u Burundi heeft verlaten via de internationale luchthaven van Bujumbura, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/02/2025 –verder “notities CGVS”, pp.16-18 en p.32). Het feit dat u, gebruik makend van uw eigen documenten, uw land van herkomst zonder problemen heeft kunnen verlaten doet dan ook vermoeden dat u niet gezocht werd door de Burundese autoriteiten. Uw bewering, omwille van een bezoek van uw moeders neef die zelf werd gezocht, in het oog te hebben gelopen van de Burundese autoriteiten/de imbonerakure en vrees te hebben gehad voor vervolging waardoor u ondergedoken zou hebben moeten leven bij verschillende vrienden, kan verder niet worden gevolgd. Van iemand die onderduikt kan immers worden verwacht dat deze zich niet publiekelijk toont door van de ene plaats naar een andere te reizen met een taxi. U vertelde immers dat u tijdens uw onderduiken meermaals van uw ene vrienden naar uw andere vrienden pendelde en zelf bij een reisbureau uw reis naar Ethiopië ging regelen in de stad (notities CGVS, p.15,16,17). Uw doen en handelen is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw stelling vrees te hebben gehad voor vervolging door leden van imbonerakure en/of de Burundese autoriteiten (notities CGVS, p.17,20).

-Ten tweede is het opvallend dat u, behalve geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw laatste werk voor een privé-geldtransferbedrijf, opeenvolgend inconsistente verklaringen aflegt over uw laatste werk, waardoor er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw voorgehouden baan. Zo gaf u bij een vraag bij de DVZ op 17 november 2022 naar uw beroep aan, dat u een huisvrouw was (zie verklaringen DVZ d.d. 17/11/2022, vraag 12). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ op 10 maart 2023, vertelde u evenwel dat u werkte voor een Rwandees en u geldtransfers deed naar Rwanda (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u voor een geldtransferbureau van een Keniaanse man werkte (notities CGVS, p.8,9). Wanneer u werd gewezen op uw aanvankelijk antwoord op een vraag naar uw beroep waar u nooit had gemeld dat u medewerker van een geldtransferbureau was en louter verklaarde huisvrouw te zijn geweest in Burundi, antwoordde u: “Neen ik was gewoon huisvrouw bij me thuis” (notities CGVS, p.10). Deze uitleg verduidelijkt echter geenszins waarom u op een vraag naar uw

werk/beroep –zeker wanneer dit de kern van uw asielrelaas betreft- niet meteen zou hebben kunnen melden dat u als bediende in een bureau werkte. Uw uitleg tijdens een korte pauze van 10u04 tot 10u07, dat het woord huisvrouw in het Frans “femme au foyer” is en deze thuis blijft en niet buitenshuis werkt en niet “femme de ménage”, die wel buitenshuis werkt als poetsvrouw en het misverstand/de interpretatie hierop afschoof, stellende dat u op het moment van uw interview in een gesloten centrum zat en niet werkte, is evenmin een uitleg voor de vastgestelde omissie/tegenstrijdigheid. Uw uitleg dat u bij de DVZ op een vraag wat voor werk u deed in uw land vertelde dat u thuis bleef en niet werkte (voor iemand), is bovendien een herhaling van de laatste versie van uw verklaringen en een vaststelling dat deze opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn (notities CGVS, p.12). Het CGVS ziet immers niet in waarom u bij de DVZ aanvankelijk louter verklaarde huisvrouw te zijn geweest, om daarna tijdens het brengen van uw asielrelaas enkele maanden later en op het CGVS te vertellen dat u voor uw vertrek werkte in een bureau voor geldtransfers waarvoor u zelfs dienstreizen naar het buitenland maakte (notities CGVS, p.18). Hoe dan ook, dat u eerst laat uitschijnen dat uw baas voor wie u geldtransfers deed een Rwandees was om daarna te vertellen dat uw baas een Keniaan was, is tegenstrijdig (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5 en notities CGVS, p.9). Gewezen op deze inconsistentie merkte u enkel op: “Hoe?” (notities CGVS, p.32). Na uw verklaringen, zoals afgelegd bij de DVZ, nogmaals aan u te hebben voorgelezen en gewezen op de vastgestelde tegenstrijdigheid merkt u op: “die baas heeft nationaliteit van Kenia en zijn vrouw is een Rwandese, ik denk daarom” (notities CGVS, p.32). Uw uitleg is echter niet overtuigend, daar u enkel uw laatste versie van uw verhaal herhaalt. Bovendien blijft nergens uit uw administratieve dossier bij de DVZ (vragenlijst van het CGVS) of uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat men u vroeg naar of er sprake was van de vrouw van uw baas, laat staan naar haar nationaliteit te hebben gepolst. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ter plaatse een antwoord verzon om uw protection officer van antwoord te dienen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee dan ook sterk ondergraven. Dat u geen enkel begin van bewijs zou kunnen neerleggen ter staving van uw laatste werk in Burundi is overigens markant. Wanneer u werd gevraagd of u eventueel loonstroken kon tonen of overschrijvingen van uw loon –u vertelde immers dat u en uw collega elke maand van jullie baas te horen kregen welk bedrag u naar u zelf kon overschrijven- veranderde u enigszins uw uitleg stellende: “Het was cash en onze klanten ook cash, anders was het mobile money we gebruikten Limitel neen... Limi cash” (notities CGVS, p.10). Evenmin kon u enige andere link naar uw baas aantonen, hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat er tussen jullie communicatie bestond. U gaf enkel aan dat uw telefoon met allerhande gegevens aangaande uw werk, was gevallen onderweg naar België, waardoor het scherm stuk ging en u een nieuwe diende te kopen. Een ingebruikname van een nieuw telefoontoestel houdt echter niet automatisch in dat u geen enkel bewijs van oude communicatie zou kunnen hebben/terugvinden. Hierop gewezen en gevraagd waar uw simkaart dan wel was, stelde u enkel dat u alles had weggegooid. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers logischerwijs worden verwacht dat deze er alles aan doet om zijn/haar asielrelaas enigszins te staven. Dat u zou hebben besloten om belangrijk bewijsmateriaal voor uw asielprocedure of de gegevens van uw contacten zomaar weg te gooien, is dan ook niet te vatten.

Bovenstaande vaststellingen in acht nemend, kan uw uitleg, na een huiszoeking in uw wijk waarbij ook uw woning bij uw afwezigheid werd doorzocht, gezocht te zijn omdat men bij u thuis bewijzen van geldtransfers naar Rwanda en sommen geld had gevonden en u als iemand werd gezien die rebellen in Rwanda sponsorde, niet meer overtuigen (notities CGVS, 21,29,30). Dat uw verklaringen hierover louter verzonnen zijn blijkt overigens uit uw incoherente uitleg over deze huiszoeking. U vertelde immers tijdens uw vrij relaas: “Ze zeiden dat er rebellen daar waren. Nadien hebben ze niets gevonden bij me thuis; ze hebben alles doorzocht maar niets gevonden” (notities CGVS, p.21). Deze mededeling staat dan ook haaks op uw verdere uitleg dat er alsnog bewijsmateriaal tegen u was gevonden, met name een werkregister met geldtransacties en sommen geld, zaken die u verdacht maakten en de aanleiding gaven om u te zoeken (notities CGVS, p.21,29,30). Uw werkgever blijkt overigens nooit in verdenking van iets te zijn gesteld, noch werd zijn geldtransferbureau gevisieerd of gesloten. U vertelde immers dat hij pas nadat u al in België was zijn bureau sloot omdat de economische situatie in Burundi niet meer gunstig was (notities CGVS, p.11,32). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee nogmaals ondergraven.

-Ten derde, zijn uw verklaringen over uw familieleden die bij de Burundese autoriteiten werken, niet verhelderend te noemen. Wanneer u een vraag werd gesteld of in uw familie mensen zijn die bij de Burundese autoriteiten werken antwoordde u eerst ontkennend (notities CGVS, p.14). Wanneer u een vraag werd gesteld of u familieleden had die actief zijn bij één of andere organisatie of partij, gaf u aan dat uw nonkel –een broer van uw moeder- E.N., soldaat is (notities CGVS, p.19). Bij welk leger hij dan soldaat is kon u verder niet melden. Gevraagd waarom u aanvankelijk aangaf geen familieleden te hebben die bij de autoriteiten werken, stelde u de vraag te hebben geïnterpreteerd als zijnde of u familieleden had die “minister of député” zijn (notities CGVS, p.19). Dit misverstand ter zijde, werd u opnieuw gevraagd of u nog familieleden had die voor de Burundese autoriteiten werkten. U antwoordde hierop enkel: “Dankzij hem ik heb mijn probleem dankzij hem. Is hij soldaat of niet, dat weet ik niet” (notities CGVS, p.19). Daar u geen concreet antwoord bood op de gestelde vraag, werd u nogmaals gevraagd of er behalve uw nonkel E., nog familieleden waren die bij de Burundese autoriteiten werkten waarop u ontkennend antwoordde (notities CGVS, p.19). Uw ontkennend antwoord en het feit dat u uw nonkel E. opgeeft als iemand die soldaat zou zijn en u dankzij hem problemen kende, is opmerkelijk te noemen daar u uw asielrelaas verder volledig verbond aan het bezoek van uw moeders neef, N.G., die eveneens militair zou zijn of zou zijn geweest en die

problemen voor u had veroorzaakt. Waarom u naast nonkel E. uw achterneef G. niet spontaan opgaf als zijnde een militair, is dan ook verrassend en alles behalve doorleefd te noemen (notities CGVS, p.20).

Hoe dan ook wat betreft het bezoek aan u door N.G., een neef van uw moeder, is het enigszins verbazingwekkend te noemen, dat hij niet uw moeder had gecontacteerd of bezocht maar wel u (notities CGVS, p.26). Behalve dat jullie geen leeftijdsgenoten blijken te zijn –de man is ongeveer vijftig jaar oud-, toont u evenmin aan dat er enige sprake kon zijn van een bestaande vriendschapsband daar u sinds 2015 of 2016, niets meer van hem had vernomen (notities CGVS, p.22,23). U wist overigens amper iets persoonlijks en concreets te melden over G.. Gevraagd waar G. normaal gezien woonde, stelde u dit niet te weten en enkel te vermoeden dat hij in Bururi kon wonen omdat een deel van uw familie, inclusief G., van daar afkomstig is (notities CGVS, p.11,22). Daar u opperde dat G. vroeger voor het leger werkte, werd u gevraagd in welke periode hij dan militair was (notities CGVS, p.24). U antwoordde daarop: “Hij was soldaat toen ik klein was en ook op dat moment wanneer hij bij me kwam dacht ik dat hij ook soldaat was”. Bij welk leger hij soldaat was kon u verder niet melden stellende niets te kennen van politiek (notities CGVS, p.24). Deze uitleg is enigszins opmerkelijk te noemen daar u bij de DVZ duidelijk te kennen gaf dat die neef “oud militair” van het Burundese leger was (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5). Gepolst waarom u dacht dat hij op het moment van zijn bezoek aan u soldaat was, merkte u enkel op dat u eerder had gezien dat hij soldaat was (notities CGVS, p.24). De laatste keer dat u deze man zag in 2015-2016 bleek hij evenwel in burgerkledij gekleed. Evenmin is het duidelijk waarom u op het moment van zijn bezoek aan u, van mening zou zijn geweest dat die man op militaire missie was, gelet voorgaande uitleg en de vaststelling dat hij u nooit zelf over enige “militaire” missie sprak (notities CGVS, p.26). Dat u op het CGVS voorhield dat G. verdacht werd van samenwerking met K., van wie u niet kon zeggen of het een voor- of familienaam was en u eigenlijk niet echt wist wie K. was vooraleer uw vrienden u vertelden dat hij een rebel was die intussen dood was (notities CGVS, p.27,28), terwijl u bij de DVZ vertelde dat K. “een jong gastje die in uw wijk woonde” was (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5), is treffend en doet vermoeden dat u uw kennis na uw verklaringen bij de DVZ wat bijspijkerde, doch niet voldoende informatie vond over K., die in werkelijkheid P.N. heet en in Rubanga (behorende tot de gemeente Matana in Bururi) woonde en er om het leven werd gebracht in april 2020. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig op de helling te staan. De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Na een opmerking van uw raadvrouw, mr. V., loco mr. D., dat uw band met uw achterneef N.G., een ex-FAB (voormalig lid van de Burundese strijdkrachten)- een risico inhoudt, beaamde u dat uw achterneef ex-FAB is (notities CGVS, p.33,34). Daar ex-FAB leden helemaal geen actieve strijdkrachten zijn in het Burundese leger –in tegendeel-, is het dan ook verbazingwekkend dat u geen uitsluitel kon geven of G. al dan niet nog steeds militair was op het moment dat hij u zou hebben bezocht (zie supra). Gevraagd wat het verschil dan is tussen een ex-FAB en een huidige Burundese militair, gaf u vaag aan: “voor mij geen verschil ex FAB is voor mij ook een soldaat van Burundi” (notities CGVS, p.34). Nagegaan waarom men dan van een ex-FAB spreekt, stelde u verder enkel dit niet te weten (notities CGVS, p.34). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat deze op een spontane en concrete wijze enige duidelijkheid kan verschaffen waarom deze door bepaalde banden het risico loopt om vervolgd te worden in zijn/haar land. Uit uw uitleg blijkt echter dat u wat feiten opsomt zonder enige weet waarover het juist gaat. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u een gefabriceerd verhaal brengt dat verder niets met u persoonlijk te maken heeft. Moesten uw beweringen, bezocht zijn door een dicht familielid die ex-FAB is, geloofwaardig zijn – quod non- is het verbazingwekkend dat uw ouders ook niet meteen maatregelen namen om u enigszins (tijdelijk) veilig te stellen. Na uw mededeling, uw ouders meteen op de hoogte te hebben gebracht van G.s bezoek aan u en het bezoek van imbonerakure hierom (notities CGVS, p. 25,26), werd u gevraagd of uw ouders u daarop iets hadden voorgesteld. U antwoordde hierop: “Ze hebben niets kunnen voorstellen want mijn ouders zijn zoals de meeste Burundezers, ze hebben geen macht om iets te kunnen regelen” en “Mijn ouders hebben niets in hun hoofd gepland, maar ja ik was toen mijn eigen baas, verantwoordelijk voor mezelf en ik wilde niet bij hen thuis gaan om te vermijden dat imbonerakure me daar zouden zoeken, dus ze zeiden niets, gaven me geen advies” (notities CGVS, p.26). Een dergelijke laconieke houding van uw ouders is dan ook merkwaardig te noemen gelet uw mededeling dat ze wel degelijk bang voor u waren (notities CGVS, p.26). Men zou dan ook eerder verwachten dat uw ouders op z'n minst u de raad zouden geven om even elders te gaan logeren en alles wat men als verdacht zou kunnen zien uit uw huis te verwijderen zodat u niet verder in het vizier zou komen van de autoriteiten. Uw ouders zelf blijken verder ook geen bezoek te hebben gehad van de imbonerakure, wat men toch enigszins zou verwachten gelet G. zou zijn gezocht en hij met uw moeder was verwant (notities CGVS, p.26).

Wat betreft de opmerking van uw raadvrouw, mr. V., loco mr. D., dat er voorzichtigheid vereist is in verband met de interpretatie van uw verklaringen bij de DVZ en eventuele tegenstrijdigheden met de verklaringen die u voor het CGVS aflegde (notities CGVS, p.33), kan worden opgemerkt dat u zich via uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 8). Bovendien antwoordde u ontkennend wanneer u aan het begin van het persoonlijk onderhoud door het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over uw gesprekken bij de DVZ, waaronder de vragenlijst van het CGVS, die door de DVZ werd ingevuld (notities CGVS, p.4,5).

Uit bovenstaande vaststellingen dient er geconcludeerd te worden dat u uw vrees ten opzichte van een uw land van herkomst niet heeft weten te overtuigen. De veelvuldigheid aan tegenstrijdigheden en vage

verklaringen betreffende de gebeurtenissen in uw land van herkomst zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht hieraan. De vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden, de huiszoeking, uw band met een ex-FAB en de bedreigingen van de imbonerakure, vallen hierdoor ook in het water.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de omvang van het willekeurige geweld in het kader van het gewapende conflict in het land van herkomst van dien aard is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar het desbetreffende land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio terugkeert, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Uit informatie in het bezit van het CGVS (zie COI Focus "Burundi: veiligheidssituatie" van 14 februari 2025 https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_veiligheidssituatie_202502_14.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in Burundi onstabiel blijft. President Evariste Ndayishimiye, die in mei 2020 vroegtijdig aan de macht kwam na de plotselinge dood van zijn voorganger Pierre Nkurunziza, vormde een regering die uitsluitend bestond uit leden van de Conseil national pour la défense de la démocratie – Forces pour la défense de la démocratie (CNDD-FDD), onder wie verschillende "hardliners" van het regime. Hoewel president Evariste Ndayishimiye, in tegenstelling tot zijn voorganger, sinds hij aan de macht is, tot op zekere hoogte toenadering heeft gezocht tot de internationale gemeenschap, maken verschillende bronnen melding van sterke spanningen binnen de CNDD-FDD tussen de president en de secretaris-generaal van de partij, Révérien Ndikuriyo. Laatstgenoemde, die veel radicalere standpunten inneemt ten opzichte van de internationale gemeenschap en de oppositie, lijkt de boodschap van verzoening die door president Ndayishimiye wordt uitgedragen, te willen dwarsbomen. Waarnemers maken melding van voortdurende systematische aanvallen op leden van de oppositie (of op wie als zodanig worden beschouwd) in het kader van een overheidsbeleid. Meer dan vier jaar na de ambtsaanvaarding van president Ndayishimiye, en ondanks zijn verklaringen dat hij het rechtssysteem wil hervormen, corruptie wil bestrijden en de daders van misdrijven wil vervolgen, stellen verschillende waarnemers vast dat de mensenrechtensituatie niet aanzienlijk is verbeterd. In juli 2024 maakte de speciale rapporteur van de Verenigde Naties melding van een "inkrimping van de burgerlijke ruimte en onderdrukking van politieke tegenstanders, mediaprofessionals en mensenrechtenactivisten". Hoewel het overheidsgeweld minder flagrant is dan in 2015, wijzen verschillende bronnen erop dat alle structurele problemen die de VN-onderzoekscommissie had vastgesteld, nog steeds bestaan: willekeurige arrestaties van politieke tegenstanders of mensen die als zodanig worden beschouwd, foltering, gedwongen verdwijningen, buitengerechterlijke executies, seksueel geweld, beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en schendingen van economische en sociale rechten. De meeste schendingen vallen onder de verantwoordelijkheid van de veiligheidstroepen, de Service national des renseignements (SNR) en de Imbonerakure, die over het algemeen straffeloos optreden. Het Initiative pour les droits humains au Burundi (IDHB) meldt een toenemende militarisering en een geleidelijke formalisering van de rol van de Imbonerakure in veiligheidsoperaties. De slachtoffers van het geweld zijn voornamelijk activisten van de oppositiepartij, het Congrès national pour la liberté (CNL), en personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groepen. Activisten van andere oppositiepartijen en personen zonder politieke banden die weigeren zich aan te sluiten bij de regeringspartij of die kritiek hebben op de manier waarop het land wordt bestuurd, worden ook geviséerd. De VN-onderzoekscommissie verklaarde in 2017 dat, hoewel de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn voor de daders van de schendingen, zij niet in de eerste plaats wegens hun etniciteit werden geviséerd. 2 De ruimte voor het maatschappelijk middenveld en de media blijft beperkt. In 2023 en 2024 deden zich nieuwe gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenactivisten en journalisten voor. Veel activisten en journalisten blijven in ballingschap. Het IDHB en de speciale rapporteur van de Verenigde Naties erkennen dat de schendingen door overheidsmedewerkers sinds 2022 zijn afgenomen. Deze bronnen maken melding van een "schijnbare rust". Het aantal gewelddadige incidenten en slachtoffers, met name burgerslachtoffers, dat werd geregistreerd door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) in 2023 en 2024, is aanzienlijk lager dan in voorgaande jaren, hoewel ACLED in 2024 een lichte stijging van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2023 noteert. De Ligue Iteka claimt daarentegen een veel hoger aantal slachtoffers dan ACLED. Het aantal slachtoffers dat Ligue Iteka registreerde, omvat ook slachtoffers van niet-politieke misdrijven. Net als in voorgaande jaren zijn de meest voorkomende vormen van geweld, in volgorde van belangrijkheid, aanvallen op burgers, gewapende confrontaties gevolgd door granaatontploffingen. Volgens gegevens van ACLED is Cibitoke de provincie die het meest getroffen werd door geweld in 2023 en 2024. Cibitoke had zowel het hoogste aantal geweldincidenten (21 %) als het hoogste aantal slachtoffers (44 %). Deze provincie aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC) in het noordwesten van het land omvat een deel van het Kibirawoud, een bolwerk van gewapende groepen die voornamelijk bestaan uit Rwandese rebellen. Merk op dat er in 2024 in het noordwesten van het land weinig gewapende conflicten tussen de Burundese strijdkrachten en Rwandeesprekende gewapende groepen werden geregistreerd. Bovendien waren deze gewapende conflicten bijzonder doelgericht en beperkt tot grensgebieden. Eind 2023 en begin 2024 eisten de Burundese rebellen van de RED Tabara verschillende gerichte en strategische aanvallen (geleidingsantenne, brug, militaire positie...) op in gemeenten die grenzen aan de DRC. Eind april en begin mei 2024 vonden verschillende granaataanvallen plaats in Bujumbura (bar, parking...). Eind 2024

boden de buurlanden onderdak aan ongeveer 318.000 Burundese vluchtelingen en asielzoekers. Hoewel sinds 2017 254.000 vluchtelingen met UNHCR-bijstand naar Burundi zijn teruggekeerd, is deze terugkeerbeweging sinds 2022 minder intensief geworden. De terugkeer naar vaak berooide en kwetsbare gemeenschappen, moeilijke toegang tot bestaansmiddelen en basisdiensten en, in sommige gevallen, veiligheids- en toezichtproblemen beïnvloeden de reïntegratie. Sommige gerepatrieerden gingen opnieuw in ballingschap, ondanks de slechte levensomstandigheden en de onveiligheid in de kampen. Volgens verschillende bronnen blijft de economische situatie verslechteren en OCHA beweert dat de gevolgen van deze verslechtering rampzalig zijn voor de humanitaire situatie. Uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat veel van de gewelddadige incidenten in Burundi doelgE.ht blijven, aangezien ze voornamelijk politiek van aard zijn. Bovendien zijn de meeste waarnemers het er nog altijd over eens dat de crisis vooral politiek van aard is. Deze incidenten eisen ook minder slachtoffers dan in de beginjaren van de crisis. Bijgevolg dient te worden geconcludeerd dat de situatie in Burundi geen situatie is van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980

Ten slotte is het Commissariaat-generaal op basis van de objectieve informatie waarover het beschikt (zie **COI FOCUS BURUNDI, Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays du 21 juin 2024** te raadplegen op de website https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_burundi_le_traitement_reserve_par_les_autorites_nationales_a_leurs_ressortissants_de_retour_dans_le_pays_20240621.pdf) van mening dat het loutere feit dat een Burundese onderdaan in België verblijft of op doorreis is, en specifiek in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, niet van dien aard is dat het aanleiding geeft tot een gegronde vrees, wat hem betreft, voor vervolging in geval van terugkeer naar Burundi. In 2015 leidde de crisis rond de derde ambtstermijn van president Pierre Nkurunziza tot de ontheemding van honderdduizenden Burundezers naar de buurlanden. Veel politieke figuren, leden van de regerende partij, leden van de oppositie maar ook leden van het maatschappelijk middenveld en van de pers zochten hun toevlucht in westerse landen, o.a. in België. De kritische houding van België ten opzichte van de Burundese regering na de crisis van 2015 en het groot aantal dissidenten dat zijn toevlucht in België heeft gezocht, hebben de betrekkingen tussen beide landen ernstig geschaad. Uit bovenvermelde objectieve informatie blijkt echter duidelijk dat de betrekkingen tussen beide landen zich sinds de verkiezing van president Ndayishimiye in 2020 sterk in positieve zin hebben ontwikkeld. Het aantreden in juni 2020 van de nieuwe president, die blijkt geeft van meer openheid tegenover de internationale gemeenschap dan zijn voorganger, bracht een nieuwe dynamiek in de bilaterale betrekkingen tussen Burundi en België, wat resulteerde in talrijke ontmoetingen tussen Belgische en Burundese politieke hoogwaardigheidsbekleders. In 2022 hief de Europese Unie (EU) de begrotingssancties tegen de Burundese regering op en schafte gE.hte sancties af tegen twee leidende figuren van het regime, waaronder generaal Gervais Ndirakobuca. Hoewel sommige bronnen aangeven dat elementen binnen het Burundese regime vijandig blijven staan tegenover België, verwelkomden de twee landen in december 2023 de normalisering van hun bilaterale betrekkingen en ondertekenden ze een nieuw bilateraal samenwerkingsprogramma ter waarde van 75 miljoen euro. Dit vijfjarenprogramma, dat in januari 2024 in werking trad, is het eerste sinds de rechtstreekse hulp aan Burundi in 2015 werd opgeschort. Wat de betrekkingen tussen de Burundese autoriteiten en de diaspora in België betreft, wijzen verschillende bronnen erop dat president Ndayishimiye een aanpak wil volgen die enigszins verschilt van die van zijn voorganger Pierre Nkurunziza. Thans zijn de meeste inspanningen erop gE.ht om verschillende leden van de Burundese diaspora aan te moedigen om ofwel terug te keren naar Burundi ofwel de nationale agenda van de president te steunen en te investeren in het land. Tijdens zijn bezoeken in Brussel in 2022 en 2023 heeft president Ndayishimiye in België leden van de Burundese gemeenschap ontmoet, waaronder ook tegenstanders van het regime, waardoor de kanalen werden heropend voor een dialoog met degenen die jarenlang door de regering werden gedenigreed. De krant Journal Iwacu meldt dat de president tijdens de zevende editie van de week van de diaspora, die in augustus 2023 plaatsvond, de leden van de Burundese diaspora opriep om zich te verenigen en hen verzekerde dat de regering hen niet langer beschouwde als "vijanden van het land". Hoewel de bronnen anderzijds wijzen op de wens van de Burundese autoriteiten om meer controle uit te oefenen op de Burundese diaspora in België dan in andere landen zoals Frankrijk, hebben de Belgische veiligheidsdiensten de impact en de capaciteit van de Service national de renseignement burundais (SNR) in België enigszins genuanceerd, alsook zijn vermogen om alle leden van de Burundese diaspora nauwlettend in de gaten te houden. Dezelfde bron beweert echter ook dat de SNR, ondanks de beperkte toezichtmiddelen, zeker kan rekenen op een netwerk van leden van de diaspora die sympathiseren met het Burundese regime, die op die manier informatie kunnen verzamelen en zelfs de politieke activiteiten van Burundese onderdanen die actief zijn in oppositiebewegingen, in België kunnen verstoren. Deze activiteiten zijn echter vooral gE.ht op invloedrijke leden van oppositieorganisaties zoals de MSD. De Belgische veiligheidsdiensten geven ook aan dat, hoewel niet kan worden uitgesloten dat Burundezers uit België sporadisch problemen kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten, het zeer onwaarschijnlijk is dat er een systematisch beleid is ingesteld om alle Burundezers die uit België terugkeren te intimideren, te arresteren of in het oog te houden. Verder geven door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen aan dat Burundese onderdanen vaak heen en weer reizen tussen de twee landen. Wat de terugkeer van Burundese onderdanen betreft vanuit België, registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tussen 1 januari 2018 en 31 december 2023, 31 door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)

georganiseerde vrijwillige terugkeren (waaronder 8 begeleide minderjarigen en 21 volwassenen die een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend) en geen enkele gedwongen terugkeer vanaf het Belgische grondgebied sinds 2015. Anderzijds maakt de DVZ melding van 7 refoulements van Burundese onderdanen aan de grens in dezelfde periode, waaronder 3 een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend. Twee van hen werden onder politiebegeleiding gedwongen gerepatrieerd. In dit verband zijn sommige bronnen van mening dat gedwongen repatriëring door België onder politiebegeleiding de gerepatrieerde eventueel kan blootstellen aan problemen met de Burundese autoriteiten, waaronder de SNR. Hoewel de wet tot regeling van de migratie in Burundi, die eind 2021 werd aangenomen, illegale binnenkomst, illegaal verblijf en illegaal vertrek uit het land strafbaar stelt, heeft het Commissariaatgeneraal geen enkele wetsbepaling gevonden die het vragen van internationale bescherming of een verblijf in het buitenland bestraft. Hoewel sommige gesprekspartners van mening zijn dat de Burundese autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van een aanvraag voor internationale bescherming, stellen de DVZ en IOM dat ze nooit de autoriteiten in het land van herkomst meedelen dat een persoon een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Wat de aanwezigheid van de Burundese autoriteiten op de luchthaven van Bujumbura betreft, hoewel de gesprekspartners van het Commissariaat-generaal niet allemaal dezelfde autoriteiten noemen, waren de meesten het eens over de aanwezigheid van de politie, in het bijzonder de agenten van het Commissariat général des migrations (CGM – vroeger bekend als “Police de l’air, des frontières et des étrangers” (PAFE)), die verantwoordelijk zijn voor immigratie en emigratie en reisdocumenten controleren, en over de aanwezigheid van de SNR. Enkele afzonderlijke gesprekspartners vermelden de aanwezigheid van andere instellingen zoals de nationale politie, agenten van het presidentschap, militairen, belastingontvangers van de Office burundais des recettes en gezondheidswerkers van het Institut national de santé publique. Eenmaal op Burundees grondgebied maakt geen van de door het Commissariaat-generaal gecontacteerde bronnen echter melding van bijzondere procedures of controles voor Burundezers die terugkeren. Bovendien melden de internationale rapporten die het Commissariaat-generaal raadpleegde over de mensenrechtensituatie in Burundi sinds 2019, geen enkel geval van eventuele problemen die Burundese onderdanen die uit België terugkeren ondervonden bij hun terugkeer. De IOM in Burundi heeft verklaard dat Burundese onderdanen die hebben gekozen voor vrijwillige terugkeer vanuit België en die gedurende zes maanden worden opgevolgd door de IOM, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden. In november 2022 bevestigde ook het Ministère burundais des Affaires étrangères et de la Coopération au Développement (MAECD) aan de Belgische ambassadeur, in aanwezigheid van de IOM, dat er geen belemmeringen waren voor een ondersteuning via de programma's voor vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Hoewel de meerderheid van de door het CGVS gecontacteerde bronnen aangeeft dat het loutere feit van doorreis of verblijf in België de Burundese onderdanen niet blootstelt aan problemen met hun autoriteiten wanneer ze terugkeren naar het land, wijzen sommige gesprekspartners er echter op dat mensen die in België om internationale bescherming hebben verzocht, en voor zover de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, kunnen worden gepercipieerd als opposanten of mensen die het imago van het land hebben besmeurd en dat ze hierdoor problemen riskeren met de Burundese autoriteiten. **Deze gesprekspartners halen echter geen enkel concreet geval aan die hen bekend is of onder hun aandacht werd gebracht van Burundese uitgeprocedeerde verzoekers die vanuit België werden gerepatrieerd en na hun terugkeer in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten.** Daarnaast is de informatie die door de Move-coalitie (een platform van Belgische ngo's die begeleiding bieden aan migranten die in gesloten centra worden vastgehouden) werd verstrekt over twee Burundese onderdanen die werden gerepatrieerd/de toegang werden geweigerd aan de Belgische grens en die problemen zouden hebben ondervonden na hun terugkeer naar Burundi, vaag, onduidelijk en onzeker. Wat betreft de Burundese onderdaan die in november 2022 werd gerepatrieerd, werden de weinige gegevens die ter kennis werden gebracht van het Commissariaatgeneraal uitsluitend door één van de bronnen ontkend. Bovendien komt de naam van de Burundese onderdaan nergens voor in de verschillende bronnen die het Commissariaat-generaal heeft geraadpleegd (in het bijzonder de rapporten die gepubliceerd worden door Burundese organisaties die een wekelijks of maandelijks overzicht geven van de mensenrechtenschendingen) en de Belgische diplomatieke bron verklaart dat ze hierover geen informatie heeft. Wat de tweede Burundese onderdaan betreft, aan wie in februari 2023 de toegang tot het Belgisch grondgebied werd geweigerd, blijft de door de Move-coalitie verkregen informatie twijfelachtig daar zij voornamelijk gebaseerd is op de verklaringen van de persoon zelf. Bovendien heeft geen enkele onafhankelijke bron of uitgebreid online-onderzoek de door het platform gerapporteerde informatie bevestigd. Hoewel ze de regelmatige publicaties van verschillende Burundese mensenrechtenorganisaties blijft volgen, heeft CEDOCA vastgesteld dat de namen van de twee gerepatrieerde Burundese onderdanen er niet in voorkomen. Ook een zoekactie op Google eind april 2024 met de namen van deze twee personen leverde geen resultaten op. **Per slot van rekening wordt in voornoemde objectieve informatie geen enkel concreet en reëel geval gemeld van uitgeprocedeerde Burundese onderdanen die vanuit België werden gerepatrieerd en bij aankomst in Burundi problemen zouden hebben ondervonden met de Burundese autoriteiten. Het Commissariaat-generaal benadrukt dat het niet tot haar taken behoort om op een louter hypothetische basis te beslissen. Daarentegen blijkt duidelijk uit voornoemde informatie dat Burundese onderdanen met een specifiek profiel, o.a. omwille van een bewezen band met de oppositie of het maatschappelijk middenveld, problemen**

kunnen ondervinden met de Burundese autoriteiten. In dit geval kan een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming een verzwarende factor zijn. Het Commissariaat-generaal erkent bijgevolg dat, rekening houdend met de individuele/persoonlijke situatie van de verzoeker om internationale bescherming, een internationale beschermingsstatus kan worden toegekend. Indien een Burundese verzoeker omwille van een specifiek profiel nood heeft aan bescherming zal deze hem worden toegekend. In het licht van wat voorafgaat en na grondige analyse van de beschikbare informatie, is het Commissariaat-generaal van mening dat het loutere feit van een verblijf in België als verzoeker om internationale bescherming niet van dien aard is dat het om het even welke Burundese onderdaan in de ogen van de Burundese autoriteiten verdacht maakt van sympathieën voor de oppositie en dat dit verblijf bijgevolg niet voor elke Burundese onderdaan een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt in geval van terugkeer in Burundi.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van één blad uit uw paspoort waarop uw foto en identiteitsgegevens staan als de kopie van uw Burundese identiteitskaart bevatten uw nationaliteit en identiteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 1.2 van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), van de oude artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook op een beoordelingsfout.

2.2. Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de situatie in Burundi actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie: de COI Focus “*Burundi. Situation sécuritaire*” van 17 december 2025 en de COI Focus “*Burundi. Le traitement réservé par les autorités nationales à leurs ressortissants de retour dans le pays*” van 17 december 2025.

4. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

4.1. Verzoekster verklaart de Burundese autoriteiten/de Imbonerakure te vrezen, die haar van samenwerking met rebellen beschuldigen na een bezoek van een neef van haar moeder aan haar. Voor de samenvatting van verzoeksters vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoekster niet wordt betwist.

4.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u Burundi heeft verlaten via de internationale luchthaven van Bujumbura, in het bezit zijnde van uw eigen paspoort (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 04/02/2025 –verder “notities CGVS”, pp.16-18 en p.32). Het feit dat u, gebruik makend van uw eigen documenten, uw land van herkomst zonder problemen heeft kunnen verlaten doet dan ook vermoeden dat u niet gezocht werd door de Burundese autoriteiten. Uw bewering, omwille van een bezoek van uw moeders neef die zelf werd gezocht, in het oog te hebben gelopen van de Burundese autoriteiten/de imbonerakure en vrees te hebben gehad voor vervolging waardoor u ondergedoken zou hebben moeten leven bij verschillende vrienden, kan verder niet worden gevolgd. Van iemand die onderduikt kan immers worden verwacht dat deze zich niet publiekelijk toont door van de ene plaats naar een andere te reizen met een taxi. U vertelde immers dat u tijdens uw onderduiken meermaals van uw ene vrienden naar uw andere vrienden pendelde en zelf bij een reisbureau uw reis naar Ethiopië ging regelen in de stad (notities CGVS, p.15,16,17). Uw doen en handelen is dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met uw stelling vrees te hebben gehad voor vervolging door leden van imbonerakure en/of de Burundese autoriteiten (notities CGVS, p.17,20).

-Ten tweede is het opvallend dat u, behalve geen enkel begin van bewijs kan neerleggen van uw laatste werk voor een privé-geldtransferbedrijf, opeenvolgend inconsistente verklaringen aflegt over uw laatste werk, waardoor er geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan uw voorgehouden baan. Zo gaf u bij een vraag bij de DVZ op 17 november 2022 naar uw beroep aan, dat u een huisvrouw was (zie verklaringen DVZ d.d. 17/11/2022, vraag 12). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ op 10 maart 2023, vertelde u evenwel dat u werkte voor een Rwandees en u geldtransfers deed naar Rwanda (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat u voor een geldtransferbureau van een Keniaanse man werkte (notities CGVS, p.8,9). Wanneer u werd gewezen op uw aanvankelijk antwoord op een vraag naar uw beroep waar u nooit had gemeld dat u medewerker van een geldtransferbureau was en louter verklaarde huisvrouw te zijn geweest in Burundi, antwoordde u: “Nee ik was gewoon huisvrouw bij me thuis” (notities CGVS, p.10). Deze uitleg verduidelijkt echter geenszins waarom u op een vraag naar uw werk/beroep –zeker wanneer dit de kern van uw asielrelaas betreft- niet meteen zou hebben kunnen melden dat u als bediende in een bureau werkte. Uw uitleg tijdens een korte pauze van 10u04 tot 10u07, dat het woord huisvrouw in het Frans “femme au foyer” is en deze thuis blijft en niet buitenshuis werkt en niet “femme de ménage”, die wel buitenshuis werkt als poetsvrouw en het misverstand/de interpretatie hierop afschoof, stellende dat u op het moment van uw interview in een gesloten centrum zat en niet werkte, is evenmin een uitleg voor de vastgestelde omissie/tegenstrijdigheid. Uw uitleg dat u bij de DVZ op een vraag wat voor werk u deed in uw land vertelde dat u thuis bleef en niet werkte (voor iemand), is bovendien een herhaling van de laatste versie van uw verklaringen en een vaststelling dat deze opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn (notities CGVS, p.12). Het CGVS ziet immers niet in waarom u bij de DVZ aanvankelijk louter verklaarde huisvrouw te zijn geweest, om daarna tijdens het brengen van uw asielrelaas enkele maanden later en op het CGVS te vertellen dat u voor uw vertrek werkte in een bureau voor geldtransfers waarvoor u zelfs dienstreizen naar het buitenland maakte (notities CGVS, p.18). Hoe dan ook, dat u eerst laat uitschijnen dat uw baas voor wie u geldtransfers deed een Rwandees was om daarna te vertellen dat uw baas een Keniaan was, is tegenstrijdig (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5 en notities CGVS, p.9). Gewezen op deze inconsistentie merkte u enkel op: “Hoe?” (notities CGVS, p.32). Na uw verklaringen, zoals afgelegd bij de DVZ, nogmaals aan u te hebben voorgelezen en gewezen op de vastgestelde tegenstrijdigheid merkt u op: “die baas heeft nationaliteit van Kenia en zijn vrouw is een Rwandese, ik denk daarom” (notities CGVS, p.32). Uw uitleg is echter niet overtuigend, daar u enkel uw laatste versie van uw verhaal herhaalt. Bovendien blijkt nergens uit uw administratieve dossier bij de DVZ (vragenlijst van het CGVS) of uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat men u vroeg naar of er sprake was van de vrouw van uw baas, laat staan naar haar nationaliteit te hebben gepolst. Het lijkt er dan ook sterk op dat u ter plaatse een antwoord verzon om uw protection officer van antwoord te dienen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee dan ook sterk ondergraven. Dat u geen enkel begin van bewijs zou kunnen neerleggen ter staving van uw laatste werk in Burundi is overigens markant. Wanneer u werd gevraagd of u eventueel loonstroken kon tonen of overschrijvingen van uw loon –u vertelde immers dat u en uw collega elke maand van jullie baas te horen kregen welk bedrag u naar u zelf kon overschrijven- veranderde u enigszins uw uitleg stellende: “Het was cash en onze klanten ook cash, anders was het mobile money we gebruikten Limitel neen... Limi cash” (notities CGVS, p.10). Evenmin kon u enige andere link naar uw baas aantonen, hoewel uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat er tussen jullie communicatie bestond. U gaf enkel aan dat uw telefoon met allerlei gegevens aangaande uw werk, was gevallen onderweg naar België, waardoor het scherm stuk ging en u een nieuwe diende te kopen. Een ingebruikname van een nieuw telefoontoestel houdt echter niet automatisch in dat u geen enkel bewijs van oude communicatie zou kunnen hebben/terugvinden. Hierop gewezen en gevraagd waar uw simkaart dan wel was, stelde u enkel dat u alles had weggegooid. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers logischerwijs worden verwacht dat deze er alles aan doet om zijn/haar asielrelaas enigszins te staven. Dat u zou hebben besloten om belangrijk bewijsmateriaal voor uw asielprocedure of de gegevens van uw contacten zomaar weg te gooien, is dan ook niet te vatten. Bovenstaande vaststellingen in acht nemend, kan uw uitleg, na een huiszoeking in uw wijk waarbij ook uw woning bij uw afwezigheid werd doorzocht, gezocht te zijn omdat men bij u thuis bewijzen van geldtransfers

naar Rwanda en sommen geld had gevonden en u als iemand werd gezien die rebellen in Rwanda sponsorde, niet meer overtuigen (notities CGVS, 21,29,30). Dat uw verklaringen hierover louter verzonnen zijn blijkt overigens uit uw incoherente uitleg over deze huiszoeking. U vertelde immers tijdens uw vrij relaas: “Ze zeiden dat er rebellen daar waren. Nadien hebben ze niets gevonden bij me thuis; ze hebben alles doorzocht maar niets gevonden” (notities CGVS, p.21). Deze mededeling staat dan ook haaks op uw verdere uitleg dat er alsnog bewijsmateriaal tegen u was gevonden, met name een werkregister met geldtransacties en sommen geld, zaken die u verdacht maakten en de aanleiding gaven om u te zoeken (notities CGVS, p.21,29,30). Uw werkgever blijkt overigens nooit in verdenking van iets te zijn gesteld, noch werd zijn geldtransferbureau gevisieerd of gesloten. U vertelde immers dat hij pas nadat u al in België was zijn bureau sloot omdat de economische situatie in Burundi niet meer gunstig was (notities CGVS, p.11,32). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hiermee nogmaals ondergraven.

-Ten derde, zijn uw verklaringen over uw familieleden die bij de Burundese autoriteiten werken, niet verhelderend te noemen. Wanneer u een vraag werd gesteld of in uw familie mensen zijn die bij de Burundese autoriteiten werken antwoordde u eerst ontkennend (notities CGVS, p.14). Wanneer u een vraag werd gesteld of u familieleden had die actief zijn bij één of andere organisatie of partij, gaf u aan dat uw nonkel –een broer van uw moeder- E.N., soldaat is (notities CGVS, p.19). Bij welk leger hij dan soldaat is kon u verder niet melden. Gevraagd waarom u aanvankelijk aangaf geen familieleden te hebben die bij de autoriteiten werken, stelde u de vraag te hebben geïnterpreteerd als zijnde of u familieleden had die “minister of député” zijn (notities CGVS, p.19). Dit misverstand ter zijde, werd u opnieuw gevraagd of u nog familieleden had die voor de Burundese autoriteiten werkten. U antwoordde hierop enkel: “Dankzij hem ik heb mijn probleem dankzij hem. Is hij soldaat of niet, dat weet ik niet” (notities CGVS, p.19). Daar u geen concreet antwoord bood op de gestelde vraag, werd u nogmaals gevraagd of er behalve uw nonkel E., nog familieleden waren die bij de Burundese autoriteiten werkten waarop u ontkennend antwoordde (notities CGVS, p.19). Uw ontkennend antwoord en het feit dat u uw nonkel E. opgeeft als iemand die soldaat zou zijn en u dankzij hem problemen kende, is opmerkelijk te noemen daar u uw asielrelaas verder volledig verbond aan het bezoek van uw moeders neef, N.G., die eveneens militair zou zijn of zou zijn geweest en die problemen voor u had veroorzaakt. Waarom u naast nonkel E. uw achterneef G. niet spontaan opgaf als zijnde een militair, is dan ook verrassend en alles behalve doorleefd te noemen (notities CGVS, p.20).

Hoe dan ook wat betreft het bezoek aan u door N.G., een neef van uw moeder, is het enigszins verbazingwekkend te noemen, dat hij niet uw moeder had gecontacteerd of bezocht maar wel u (notities CGVS, p.26). Behalve dat jullie geen leeftijdsgenoten blijken te zijn –de man is ongeveer vijftig jaar oud-, toont u evenmin aan dat er enige sprake kon zijn van een bestaande vriendschapsband daar u sinds 2015 of 2016, niets meer van hem had vernomen (notities CGVS, p.22,23). U wist overigens amper iets persoonlijks en concreets te melden over G.. Gevraagd waar G. normaal gezien woonde, stelde u dit niet te weten en enkel te vermoeden dat hij in Bururi kon wonen omdat een deel van uw familie, inclusief G., van daar afkomstig is (notities CGVS, p.11,22). Daar u opperde dat G. vroeger voor het leger werkte, werd u gevraagd in welke periode hij dan militair was (notities CGVS, p.24). U antwoordde daarop: “Hij was soldaat toen ik klein was en ook op dat moment wanneer hij bij me kwam dacht ik dat hij ook soldaat was”. Bij welk leger hij soldaat was kon u verder niet melden stellende niets te kennen van politiek (notities CGVS, p.24). Deze uitleg is enigszins opmerkelijk te noemen daar u bij de DVZ duidelijk te kennen gaf dat die neef “oud militair” van het Burundese leger was (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5). Gepolst waarom u dacht dat hij op het moment van zijn bezoek aan u soldaat was, merkte u enkel op dat u eerder had gezien dat hij soldaat was (notities CGVS, p.24). De laatste keer dat u deze man zag in 2015-2016 bleek hij evenwel in burgerkledij gekleed. Evenmin is het duidelijk waarom u op het moment van zijn bezoek aan u, van mening zou zijn geweest dat die man op militaire missie was, gelet voorgaande uitleg en de vaststelling dat hij u nooit zelf over enige “militaire” missie sprak (notities CGVS, p.26). Dat u op het CGVS voorhield dat G. verdacht werd van samenwerking met K., van wie u niet kon zeggen of het een voor- of familienaam was en u eigenlijk niet echt wist wie K. was vooraleer uw vrienden u vertelden dat hij een rebel was die intussen dood was (notities CGVS, p.27,28), terwijl u bij de DVZ vertelde dat K. “een jong gastje die in uw wijk woonde” was (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 5), is treffend en doet vermoeden dat u uw kennis na uw verklaringen bij de DVZ wat bijspijkerde, doch niet voldoende informatie vond over K., die in werkelijkheid P.N. heet en in Rubanga (behorende tot de gemeente Matana in Bururi) woonde en er om het leven werd gebracht in april 2020. Uw algemene geloofwaardigheid komt hiermee volledig op de helling te staan. De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

Na een opmerking van uw raadvrouw, mr. V., loco mr. D., dat uw band met uw achterneef N.G., een ex-FAB (voormalig lid van de Burundese strijdkrachten)- een risico inhoudt, beaamde u dat uw achterneef ex-FAB is (notities CGVS, p.33,34). Daar ex-FAB leden helemaal geen actieve strijdkrachten zijn in het Burundese leger –in tegendeel-, is het dan ook verbazingwekkend dat u geen uitsluitel kon geven of G. al dan niet nog steeds militair was op het moment dat hij u zou hebben bezocht (zie supra). Gevraagd wat het verschil dan is tussen een ex-FAB en een huidige Burundese militair, gaf u vaag aan: “voor mij geen verschil ex FAB is voor mij ook een soldaat van Burundi” (notities CGVS, p.34). Nagegaan waarom men dan van een ex-FAB spreekt, stelde u verder enkel dit niet te weten (notities CGVS, p.34). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter redelijkerwijs worden verwacht dat deze op een spontane en concrete wijze enige duidelijkheid kan verschaffen waarom deze door bepaalde banden het risico loopt om vervolgd te worden in

zijn/haar land. Uit uw uitleg blijkt echter dat u wat feiten opsomt zonder enige weet waarover het juist gaat. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u een gefabriceerd verhaal brengt dat verder niets met u persoonlijk te maken heeft. Moesten uw beweringen, bezocht zijn door een dicht familielid die ex-FAB is, geloofwaardig zijn – quod non- is het verbazingwekkend dat uw ouders ook niet meteen maatregelen namen om u enigszins (tijdelijk) veilig te stellen. Na uw mededeling, uw ouders meteen op de hoogte te hebben gebracht van G.s bezoek aan u en het bezoek van imbonerakure hierom (notities CGVS, p. 25,26), werd u gevraagd of uw ouders u daarop iets hadden voorgesteld. U antwoordde hierop: “Ze hebben niets kunnen voorstellen want mijn ouders zijn zoals de meeste Burundezers, ze hebben geen macht om iets te kunnen regelen” en “Mijn ouders hebben niets in hun hoofd gepland, maar ja ik was toen mijn eigen baas, verantwoordelijk voor mezelf en ik wilde niet bij hen thuis gaan om te vermijden dat imbonerakure me daar zouden zoeken, dus ze zeiden niets, gaven me geen advies” (notities CGVS, p.26). Een dergelijke laconieke houding van uw ouders is dan ook merkwaardig te noemen gelet uw mededeling dat ze wel degelijk bang voor u waren (notities CGVS, p.26). Men zou dan ook eerder verwachten dat uw ouders op z'n minst u de raad zouden geven om even elders te gaan logeren en alles wat men als verdacht zou kunnen zien uit uw huis te verwijderen zodat u niet verder in het vizier zou komen van de autoriteiten. Uw ouders zelf blijken verder ook geen bezoek te hebben gehad van de imbonerakure, wat men toch enigszins zou verwachten gelet G. zou zijn gezocht en hij met uw moeder was verwant (notities CGVS, p.26).

Wat betreft de opmerking van uw raadvrouw, mr. V., loco mr. D., dat er voorzichtigheid vereist is in verband met de interpretatie van uw verklaringen bij de DVZ en eventuele tegenstrijdigheden met de verklaringen die u voor het CGVS aflegde (notities CGVS, p.33), kan worden opgemerkt dat u zich via uw handtekening akkoord verklaarde met de inhoud van de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS d.d. 10/03/2023, vraag 8). Bovendien antwoordde u ontkennend wanneer u aan het begin van het persoonlijk onderhoud door het CGVS werd gevraagd of u opmerkingen had over uw gesprekken bij de DVZ, waaronder de vragenlijst van het CGVS, die door de DVZ werd ingevuld (notities CGVS, p.4,5).

Uit bovenstaande vaststellingen dient er geconcludeerd te worden dat u uw vrees ten opzichte van een uw land van herkomst niet heeft weten te overtuigen. De veelvuldigheid aan tegenstrijdigheden en vage verklaringen betreffende de gebeurtenissen in uw land van herkomst zorgen ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht hieraan. De vervolgingsfeiten die hieruit voortvloeiden, de huiszoeking, uw band met een ex-FAB en de bedreigingen van de imbonerakure, vallen hierdoor ook in het water.

[...]

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van één blad uit uw paspoort waarop uw foto en identiteitsgegevens staan als de kopie van uw Burundese identiteitskaart bevatten uw nationaliteit en identiteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. De Raad acht deze bevindingen voldoende determinerend om op grond daarvan tot de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas te besluiten. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoekster betoogt als volgt: “De context in Burundi, waar de Imbonerakure vaak betrokken zijn bij intimidatie, willekeurige arrestaties en geweld tegen vermeende tegenstanders van het regime, versterkt haar vrees en maakt deze geloofwaardig en reëel.”, dient erop gewezen dat, waar uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Burundi inderdaad sprake is van intimidatie, willekeurige arrestaties en geweld tegen vermeende tegenstanders van het regime (zie ook *infra*), uit deze informatie niet blijkt dat iedere Burundese burger door de Imbonerakure wordt gevisieerd. Verzoekster dient de door haar aangehaalde nood aan internationale bescherming dan ook *in concreto* aan te tonen, waar zij, zoals blijkt uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing, in gebreke blijft. Een verwijzing naar een louter algemene situatie en louter algemene landeninformatie die geen betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke, individuele situatie is niet van aard om op voormelde motieven een ander licht te werpen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoekster op legale wijze met haar eigen paspoort via de luchthaven van Bujumbura Burundi heeft kunnen verlaten. Dit vormt een negatieve indicatie voor de door haar voorgehouden vrees voor de Burundese autoriteiten/Imbonerakure. Waar zij in haar verzoekschrift betoogt als volgt: “Het is inderdaad perfect mogelijk dat personen die door lokale structuren zoals de Imbonerakure gevisieerd worden, niet formeel signaleerd staan op nationaal of internationaal niveau, en aldus het land kunnen verlaten zonder aanhouding op de luchthaven.”, komt zij niet verder dan het *post factum* opwerpen van hypothetische beweringen. Hoe dan ook vormt verzoeksters legaal vertrek via de luchthaven met haar eigen paspoort een negatieve indicatie voor de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor de Burundese autoriteiten/Imbonerakure, doch op zich geenszins een doorslaggevend element. Er dient immers rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers

het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Hetzelfde geldt voor waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster tijdens de periode dat zij stelt te zijn ondergedoken, nog meermaals naar verschillende vrienden te zijn gegaan en haar reis via een reisbureau te hebben geregeld, alsook waar erop wordt gewezen dat verzoekster beweerde werkgever zelf niet werd gevisieerd. Ook deze elementen vormen een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas, zonder dat zij op zichzelf genomen de beslissing om verzoekster internationale bescherming te weigeren, zouden schragen.

Met betrekking tot haar beweerde tewerkstelling voor een geldtransferbedrijf, stelt verzoekster als volgt in haar verzoekschrift:

“Deze analyse miskent echter de complexiteit van haar situatie, de culturele en taalkundige elementen die tot verwarring hebben geleid, en de objectieve moeilijkheid om in de context waarin zij zich bevond sluitende bewijzen te bewaren of voor te leggen.

Wat de zogenaamde inconsistenties betreft, blijkt uit de notities dat verzoekster aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde "huisvrouw" te zijn geweest. Deze term heeft in het Frans ("femme au foyer") echter een andere connotatie dan vaak in Belgische context wordt aangenomen.

In haar uitleg verduidelijkte verzoekster dat zij de term "huisvrouw" gebruikte in de betekenis van iemand die niet formeel in dienst was bij de overheid of een groot bedrijf, en die hoofdzakelijk thuis werkte of een informeel beroep uitoefende.

In haar beleving betekende dit niet dat zij werkloos was, maar eerder dat zij geen officieel statuut had.

De verwarring werd verder versterkt door het feit dat zij op dat moment in een gesloten centrum verbleef, onder stress stond, en geen kennis had van de juridische relevantie van die vraag.

De evolutie in haar verklaringen is dan ook niet het gevolg van leugenachtigheid, maar van een proces van verduidelijking waarbij zij gaandeweg meer details kon geven over haar vorige werk.

Het feit dat zij bij een later verhoor specifiekere kon aangeven dat zij voor een geldtransferbedrijf werkte, eerst verwees naar een Rwandese verantwoordelijke en nadien naar een Keniaanse man, weerspiegelt eerder de realiteit van de werksituatie waarin zij zich bevond – mogelijk met verschillende betrokkenen – dan een poging om de waarheid te verdraaien.

Haar verklaring dat de man de Keniaanse nationaliteit had en zijn vrouw Rwandees was, is plausibel en wijst eerder op verwarring dan op misleiding.

Het CGVS verwijt haar dat zij dit pas later aangaf, maar negeert daarbij dat deze verduidelijking net volgt op de vraagstelling zelf, die aanvankelijk weinig gedetailleerd was.”

Hiermee komt zij evenwel niet verder dan het herhalen van en volharden in haar eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich niet van aard is om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing hierover een ander licht te werpen. Dat verzoekster verward zou zijn geweest over de nationaliteit van haar baas, is geenszins aannemelijk. Deze persoon vormt immers een kernelement van haar voorgehouden vluchtrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hierover coherente verklaringen zou afleggen, *quod non*. Verder stelt verzoekster dat zij in de “informele sector” was tewerkgesteld, “in een privé-structuur zonder contracten of loonfiches, en dat de transacties voornamelijk in cash gebeurden”. Zij verklaarde evenwel zelf dat er op haar stukgevalLEN telefoon informatie met betrekking tot haar beweerde tewerkstelling stond, alsook dat zij ook zaken bij haar thuis bewaarde. Haar uitleg voor het ontbreken van enig begin van bewijs van haar voorgehouden tewerkstelling bij een geldtransferbedrijf in onderhavig verzoekschrift is dan ook niet afdoende, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling. De uiteenzetting dat zij haar simkaart “in de context van een chaotische en risicovolle vlucht” heeft weggegooid, is slechts een herhaling van haar eerdere bewering en doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij belangrijke documenten ter staving van zijn vluchtrelaas aan de asielinstanties voorlegt en deze niet lichtzinnig weggooit. Waar verzoekster erop wijst dat zij “geen juridische of administratieve begeleiding genoot tijdens haar eerste verklaringen”, dient erop gewezen dat geen enkele rechtsregel de Belgische asielinstanties ertoe verplicht om voor verzoekers om internationale bescherming “juridische of administratieve begeleiding” te voorzien tijdens hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het stond verzoekster vrij om een advocaat of andere raadgever in te schakelen. Waar verzoekster nog stelt als volgt: “Kleine tegenstrijdigheden of onvolledigheden, vooral wanneer ze afdoende worden verklaard door taal, cultuurverschillen of stressfactoren, mogen niet automatisch leiden tot een negatief geloofwaardigheidsoordeel.”, dient erop gewezen dat uit de voormelde motieven uit de bestreden beslissing blijkt dat geenszins “automatisch” tot een weigeringsbeslissing zou zijn besloten, temeer daar de aangehaalde tegenstrijdigheden betrekking hebben op kernelementen van verzoeksters vluchtrelaas.

Verder voert verzoekster in haar verzoekschrift *post factum* het volgende aan:

“Het CGVS besluit dat verzoeksters verklaringen over de huiszoeking en de vermeende verdenking van sponsoring van rebellen niet geloofwaardig zijn, en wijst op een vermeende tegenstrijdigheid in haar relaas. Deze conclusie is echter gebaseerd op een te strikte lezing van haar verklaringen, zonder rekening te houden met de context waarin deze werden afgelegd, en met de complexiteit van het incident dat zij beschrijft. Wanneer verzoekster verklaarde dat de autoriteiten “niets hadden gevonden” bij de huiszoeking, bedoelde zij klaarblijkelijk dat er geen formeel bewijsmateriaal was dat haar rechtstreeks verbond met een gewapende oppositiegroep, noch wapens, pamfletten of expliciete communicatie met rebellen. Het is echter perfect mogelijk – en ook in haar verklaringen niet uitgesloten – dat er documenten of geldbedragen aanwezig waren die aanleiding gaven tot een vermoeden of verdenking, ook al ging het om louter professionele gegevens verbonden aan haar werk in een geldtransferkantoor. Verzoekster heeft op verschillende momenten uitgelegd dat zij thuis documenten van haar werk bewaarde, zoals een boekhoudingsregister, alsook contant geld bestemd voor transacties. Dat zij dit later als “niets” omschreef in de zin van “niets illegaals” of “niets dat haar daadwerkelijk kon linken aan rebellen”, is een interpretatie die niet onredelijk is in het licht van haar beperkte juridische kennis en de manier waarop zij de gebeurtenissen heeft beleefd. De suggestie van het CGVS dat haar uitleg noodzakelijk incoherent of verzonnen zou zijn, mist dan ook nuance en psychologisch begrip.”

Verzoekster maakte hiervan evenwel geen enkele melding tijdens haar persoonlijk onderhoud en evenmin in eventuele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt geenszins dat verzoekster een onderscheid maakte tussen *“formeel bewijsmateriaal was dat haar rechtstreeks verbond met een gewapende oppositiegroep, noch wapens, pamfletten of expliciete communicatie met rebellen”* enerzijds en de *“documenten of geldbedragen [...] die aanleiding gaven tot een vermoeden of verdenking, ook al ging het om louter professionele gegevens verbonden aan haar werk in een geldtransferkantoor”* anderzijds. Dergelijke gekunstelde *post factum*-bewering is dan ook allerminst ernstig.

Voorts wijst de Raad erop dat van verzoekster redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich over de kernelementen van haar vluchtrelaas terdege tracht te (laten) informeren. In dit licht is het geenszins aannemelijk dat zij dermate weinig gedetailleerde informatie kan geven over de betrokkenheid van haar familieleden bij de Burundese autoriteiten, zoals in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt gemotiveerd. In haar verzoekschrift herhaalt zij de door haar eerder aangehaalde interpretatie van ‘minister of parlementslid’, waarmee zij op voormelde motieven geen ander licht werpt. Verzoekster toont voorts niet aan dat zij niet in de mogelijkheid was om zich over haar familieleden te (laten) informeren en evenmin verschaft zij in haar verzoekschrift enige bijkomende informatie. Mede gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep met volle rechtsmacht, is dergelijk verweer geenszins ernstig.

Met betrekking tot het uitblijven van een reactie van haar ouders, bevestigt verzoekster dat zij geen concrete maatregelen hebben genomen en herhaalt zij haar eerdere bewering dat haar ouders geen macht of middelen hadden om iets te ondernemen. Er kan echter bezwaarlijk worden aangenomen dat het hebben van macht of middelen nodig zijn om iemand te verwittigen zich elders te vestigen of om anderszins advies te geven opdat verzoekster zichzelf in veiligheid zou kunnen brengen. In de door verzoekster geschetste context kan bovendien wel degelijk worden verwacht dat haar ouders ook zouden worden gevisieerd aangezien haar moeder verwant is aan G., die verzoekster zou hebben bezocht. Dat G. enkel verzoekster bezocht, zoals in het verzoekschrift wordt benadrukt, doet immers geen afbreuk aan deze familiale band met verzoeksters moeder.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoekster er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoekster niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

4.3. Verder betwist verzoekster dat een veilige terugkeer naar haar land van herkomst in haar geval mogelijk is na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Aldus dient de Raad na te gaan of verzoekster nood heeft aan internationale bescherming vanwege een vrees verbonden aan de behandeling door de Burundese autoriteiten van Burundese onderdanen die in België hebben verbleven en/of een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

Om deze vraag te beantwoorden, moet rekening worden gehouden met alle actuele en relevante informatie die door beide partijen is verstrekt, zowel wat betreft de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten in Burundi, als wat betreft de huidige houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van

Burundese onderdanen die naar hun land terugkeren, met name na een verblijf en/of het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

Wat vooreerst de huidige situatie op het gebied van veiligheid en mensenrechten betreft, merkt de Raad op dat deze nog steeds precair is. Uit de geraadpleegde algemene informatie blijkt namelijk dat er nog steeds schendingen van de mensenrechten plaatsvinden, zoals willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, buitengerechtelijke executies en foltering. De belangrijkste daders zijn de politie, de inlichtingen- en veiligheidsdienst *Service nationale de renseignement* (hierna: SNR) en de Imbonerakure (de jeugdafdeling van de regerende partij, de CNDD-FDD, georganiseerd als gewapende militie), die over het algemeen straffeloos kunnen handelen. Hoewel de slachtoffers van deze daden voornamelijk personen zijn die banden hebben, of ervan verdacht worden banden te hebben, met de oppositie, alsook personen die verdacht worden van samenwerking met gewapende groeperingen, merkt de Raad op dat verschillende organisaties of verenigingen melding maken van ernstige misdaden tegen burgers zonder specifieke politieke connotatie. Mensenrechtenorganisaties geven aan dat het moeilijk is om het aantal schendingen en slachtoffers te bepalen door moeilijkheden voor internationale organisaties om toegang te krijgen tot het land, de vrees van slachtoffers en getuigen voor represailles, de wijdverbreide angst onder de bevolking en het toezicht op leden van het maatschappelijke middenveld en de pers.

Wat de etnische factor betreft, blijkt uit verschillende rapporten van de onderzoekscommissie van de Verenigde Naties dat, hoewel in sommige gevallen de etnische afkomst van de slachtoffers een verzwarende factor kan zijn geweest, deze slachtoffers voornamelijk het doelwit waren vanwege hun (vermeende) oppositie tegen de Burundese regering. Niettemin is het belangrijk om ook rekening te houden met het rapport van EurAc, een netwerk van tientallen ngo's die actief zijn in Centraal-Afrika, van mei 2025 over de situatie vóór de verkiezingen van dat jaar waarin wordt aangegeven dat Burundese Tutsi's die recentelijk in Rwanda hebben verbleven een bijzondere risicogroep vormen, met name in de regio's Buzanza, Cibitoke, Kayanza, Ngozi, Kirundo, Muyinga en Bujumbura, vanwege een heropleving van de spanningen met Rwanda. In februari 2025 meldt het collectief SOS Médias Burundi in de oostelijke provincies Cankuzo, Muyinga en Ruyigi een "*intensification des discours à caractère ethnique, la multiplication des patrouilles nocturnes et des arrestations arbitraires*" in verband met het conflict in het oosten van de DRC.

Bovendien blijft de speelruimte van het maatschappelijk middenveld en de media in Burundi beperkt en worden zij nauwlettend in de gaten gehouden. De afgelopen jaren zijn er nog steeds gevallen van intimidatie, arrestaties en veroordelingen van mensenrechtenverdedigers en journalisten gemeld.

Ten slotte blijkt uit algemene informatie ook dat de economische situatie in Burundi steeds verder verslechtert (hoge inflatie en vrijwel geen economische groei), met rampzalige gevolgen voor de humanitaire situatie op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs en voedselzekerheid. Volgens de speciale rapporteur van de Verenigde Naties blijft corruptie endemisch en treft zij de hoogste regeringsniveaus, de administratie, de openbare aanbestedingen en het rechtssysteem.

De hierboven beschreven context noopt tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen.

Uit het geheel van de beschikbare informatie blijkt verder dat de houding van de Burundese autoriteiten ten opzichte van de Burundese diaspora in België en de Burundezers die uit België terugkeren, ongeacht of zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, niet los kan worden gezien van de bredere politieke context en de ontwikkeling van de betrekkingen tussen België en Burundi, die sinds 2020 aanzienlijk zijn verbeterd en zelfs hebben geleid tot een nieuw bilateraal samenwerkingsakkoord tussen Burundi en België eind 2023, ter waarde van 75 miljoen euro.

Waar in bovengenoemde informatie ook melding wordt gemaakt van een incident dat in september 2025 heeft geleid tot de beslissing van de Burundese regering om de directeur van het Belgisch Agentschap voor Internationale Samenwerking (Enabel) tot *persona non grata* te verklaren, blijft dit een geïsoleerd incident dat, in de huidige stand van zaken, op zich geen ander licht werpt op de aanmerkelijke verbetering van de bilaterale betrekkingen en de heropening van de politieke dialoog tussen België en Burundi sinds 2020.

Hoewel de Belgische veiligheidsdiensten een mogelijke toename van de interne repressie in de aanloop naar de verkiezingen van 2025 en 2027 en nieuwe dodelijke aanslagen van Red Tabara op Burundese bodem, die Burundi ertoe zouden kunnen aanzetten druk uit te oefenen op België om maatregelen te nemen tegen leden van de oppositie in België, als risicofactoren voor een verslechtering van de diplomatieke betrekkingen met België beschouwen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de laatste verkiezingen van juni 2025 hebben geleid tot nieuwe significante spanningen in de bilaterale betrekkingen tussen beide landen of tot druk op België om Burundese opposanten in de diaspora aan te pakken.

Er ligt geen voldoende objectieve en gedetailleerde informatie voor waaruit blijkt dat het loutere verblijf in België aanleiding geeft tot problemen bij terugkeer. De meeste bronnen maken daarentegen melding van mogelijk ernstige problemen wanneer de persoon een specifiek profiel heeft, bijvoorbeeld omdat hij verdacht wordt van banden met de oppositie of lid is van het maatschappelijk middenveld.

Wat in de huidige context de kennis van de Burundese autoriteiten betreft over de omstandigheden van het verblijf en het gedrag van Burundezers die in België verblijven, met inbegrip van de eventuele indiening van een verzoek om internationale bescherming, blijkt uit de beschikbare informatie dat de Burundese diaspora in België en de Burundese bevolking in het land zelf onderworpen zijn aan een zekere mate van toezicht.

Volgens de Belgische veiligheidsdiensten waarmee Cedoca contact heeft opgenomen, beschikt de ambassade van Burundi in België over een “*antenne*” van de SNR die belast is met het identificeren van buitenlandse dreigingen. De SNR houdt toezicht op de online activiteiten van leden van de diaspora en ondersteunt operaties om politieke tegenstanders in het buitenland in diskrediet te brengen. Bovendien is het volgens de gecontacteerde Belgische veiligheidsdiensten vrijwel zeker dat de SNR in Burundi zelf betrokken is bij het toezicht op vluchtelingen/terugkeerders. Hiervoor kan het rekenen op een uitgebreid netwerk voor het verzamelen van informatie onder overheidsaanhangers binnen de diaspora en de bevolking, en het is zeer waarschijnlijk dat de SNR informatie over teruggekeerde Burundezers kan verkrijgen dankzij het systeem van “*cahiers de ménage*”, een bijzonder indringend surveillancesysteem dat Burundese huishoudens verplicht een register bij te houden van bewoners en bezoekers, dat vooral wordt gebruikt in de “*quartiers contestataires*”, de wijken van Bujumbura waar vaak een meerderheid van de bevolking uit Tutsi's bestaat, waar in 2015 de meest gewelddadige demonstraties plaatsvonden en waar veel regionale en internationale vluchtelingen vandaag vandaan komen. De SNR beschikt ook over een zekere capaciteit om de telefooncommunicatie in Burundi te controleren, die kan worden gebruikt om “*high profile returnees*” te surveilleren. Ten slotte leggen de Belgische veiligheidsdiensten nog de nadruk op de verschillende initiatieven voor de digitalisering van het beheer en de controle van de internationale mobiliteit, die de surveillancemogelijkheden van de Burundese inlichtingendiensten zouden kunnen versterken.

Wat meer specifiek de indiening van een verzoek om internationale bescherming betreft, beweren sommige bronnen dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte kunnen worden gebracht via de ambassade of de diaspora. Het is echter onduidelijk hoe deze informatie concreet kan worden verkregen, gelet op de verplichting die op de Belgische asielinstanties rust om het beroepsgeheim en de vertrouwelijkheid van informatie waarover zij beschikken met betrekking tot individuele verzoeken om internationale bescherming, te respecteren. Gelet op de hierboven geschetste context van een zekere mate van toezicht, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de verzoeker om internationale bescherming zelf geen ruchtbaarheid geeft, bijvoorbeeld op sociale netwerken of in de media, aan het feit dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Bovendien blijkt uit de contacten van Cedoca met de Algemene Directie van de DVZ en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: IOM) dat geen van beide instanties in het kader van de door hen georganiseerde vrijwillige terugkeer aan de ambassades meedeelt of de betrokken personen al dan niet een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend. De lokale autoriteiten worden echter altijd op de hoogte gebracht van een (gedwongen) repatriëring, aangezien een *laissez-passer* wordt afgegeven op basis van de vluchtgegevens die de DVZ aan de ambassade van het betrokken land doorgeeft. In geval van gedwongen repatriëring met een geldig paspoort wordt de ambassade niet automatisch op de hoogte gebracht, maar kan zij hiervan op de hoogte zijn op basis van de codes op de passagierslijst, indien zij deze lijst controleert.

In het licht van het bovenstaande is de Raad dan ook van oordeel dat niet vaststaat dat de Burundese autoriteiten via hun surveillancesysteem in zowel België als Burundi per definitie kennis hebben van informatie over het verblijf van hun onderdanen in België, en met name van het indienen van verzoeken om internationale bescherming door die onderdanen.

Afhankelijk van het specifieke profiel of bepaalde specifieke omstandigheden van een verzoeker om internationale bescherming kan er echter een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaan dat de Burundese autoriteiten kennis nemen van dergelijke informatie.

In dit verband identificeren de verschillende bronnen die Cedoca heeft geraadpleegd personen die actief zijn in de politieke oppositie, met name leden van bepaalde politieke partijen, bewegingen of organisaties die in Burundi zijn uitgesloten of geschorst, leden van een oppositiemedium, personen wier mening telt, zoals een leider of een lid van het maatschappelijk middenveld, of personen die door de Burundese justitie zijn veroordeeld wegens hun betrokkenheid bij de poging tot staatsgreep in 2015, als profielen die bij hun aankomst of tijdens hun verblijf in Burundi het voorwerp kunnen uitmaken van een vorm van vervolging. Ook het gedrag van de betrokkene, het feit of hij of zij in het buitenland activiteiten heeft ontplooid die als schadelijk voor de Burundese regering worden beschouwd, en het feit dat deze regering daarvan op de hoogte is, zijn bepalend.

Wat betreft het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België als bron van vrees voor een persoon die *a priori* geen specifiek profiel heeft, zoals hierboven vermeld, merkt de Raad op dat de informatie waarover hij beschikt divers, weinig concreet en deels tegenstrijdig is.

Zo zijn sommige bronnen van oordeel dat Burundezinnen die terugkeren na internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, en ervan uitgaande dat de Burundese autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, problemen zullen krijgen met hun autoriteiten omdat ze zouden kunnen worden beschouwd als politieke opposanten of als personen die het imago van het land hebben aangetast. Deze problemen worden echter ofwel niet nader gespecificeerd, ofwel is er sprake van het feit dat men geregistreerd wordt en mogelijk door de SNR wordt vastgehouden en ondervraagd. Andere bronnen zijn van mening dat het enkele feit dat een Burundese onderdaan in België internationale bescherming heeft aangevraagd, hem niet blootstelt aan problemen.

In de mate dat bepaalde bronnen die melding maken van een mogelijk probleem bij terugkeer in dit verband ook verwijzen naar de verklaringen die de woordvoerder van de Burundese minister van Binnenlandse Zaken in oktober 2022 heeft afgelegd over Burundezinnen die via de zogenaamde Balkanroute naar Servië zijn gereisd, merkt de Raad op dat de beschikbare informatie over het lot van de Burundezinnen die in 2022 uit Servië zijn gerepatrieerd, weinig gedetailleerd en zeer uiteenlopend is. Sommige bronnen geven aan dat de betrokken personen zijn ondervraagd en/of gevangengezet (mogelijk voor enkele dagen), terwijl andere bronnen stellen dat zij met rust zijn gelaten. Het standpunt dat door de Burundese mensenrechtenorganisatie APRODH wordt ingenomen in een publicatie van december 2025, zijnde dat de Burundese autoriteiten het aanvragen van asiel nu als een misdrijf op zich beschouwen en Burundezinnen die in het buitenland om internationale bescherming hebben verzocht en werden afgewezen als opposanten worden gezien die gerechtelijk dienen te worden vervolgd, kan niet worden bijgetreden, nu dit louter gebaseerd blijkt te zijn op voormelde verklaringen van de woordvoerder van de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken uit 2022 en er geen indicaties zijn van een actief vervolgingsbeleid ten aanzien van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming.

Uit de cijfers in de algemene informatie blijkt vervolgens dat 41 Burundese onderdanen de Belgische autoriteiten om hulp hebben gevraagd bij de organisatie van hun vrijwillige terugkeer naar hun land tussen 2018 en juli 2025 en dat de IOM bevestigt dat de Burundezinnen die ervoor hebben gekozen vrijwillig uit België terug te keren en die gedurende zes maanden zijn gevolgd, tot nu toe geen problemen hebben ondervonden.

Verder blijkt dat Cedoca zijn contacten heeft gevraagd of zij concrete voorbeelden kennen van personen die problemen hebben gehad met de autoriteiten na een verblijf en/of een verzoek om internationale bescherming in België, en dat alle bronnen ontkennend hebben geantwoord. Bovendien wordt in geen van de recente internationale rapporten en rapporten van Burundese ngo's die Cedoca heeft geraadpleegd over de mensenrechtensituatie in Burundi concreet melding gemaakt van repatriëringen van Burundese onderdanen, noch van eventuele problemen die Burundese onderdanen ondervinden bij hun terugkeer naar hun land per vliegtuig vanuit het buitenland (met inbegrip van België) louter omdat zij in het buitenland hebben verbleven en/of daar een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, of om enige andere reden. Ook in de geraadpleegde onafhankelijke Burundese en internationale media is hierover geen informatie gevonden. Verschillende Burundese accounts op sociale media maken melding van een Burundese onderdaan die in Zweden woont en die in september 2025 kort na zijn vrijwillige terugkeer naar Burundi door de SNR zou zijn gearresteerd en later overgebracht naar de centrale gevangenis van Bujumbura. De reden voor deze arrestatie zou evenwel zijn dat de betrokkene zich in een privégesprek tijdens een tussenlanding kritisch zou hebben uitgelaten over de Burundese autoriteiten en vervolgens zou zijn aangegeven door zijn reisgenoot.

Waar Cedoca door de coalitie Move is gecontacteerd over de vermeende arrestatie van een Burundees die in november 2022 gedwongen zou zijn gerepatrieerd uit België nadat zijn verzoek om internationale bescherming was afgewezen, blijkt enerzijds dat de informatie die Cedoca bij verschillende actoren in het veld (al dan niet aanwezig in Burundi) heeft verzameld niet eenduidig is, en anderzijds dat deze vermeende arrestatie zelfs niet gedocumenteerd wordt in de rapporten van Burundese organisaties die periodieke overzichten van mensenrechtenschendingen publiceren. De Move-coalitie meldt dat een tweede Burundees in februari 2023 door België zou zijn teruggestuurd en bij zijn terugkeer zou zijn ontvoerd en mishandeld, maar erin geslaagd zou zijn te ontsnappen. Alle informatie hierover is echter afkomstig van de betrokkene zelf en wordt niet bevestigd door andere bronnen.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat de Belgische diplomatieke bron die zowel in april 2024 als in 2025 werd gecontacteerd, bevestigt dat er momenteel zeer frequent heen en weer wordt gereisd tussen België en Burundi door Burundese onderdanen, met inbegrip van bepaalde personen die in België een beschermingsstatus genieten of die de Belgische nationaliteit hebben verworven. Deze bron vermeldt bovendien dat verschillende opposanten die na de gebeurtenissen van 2015 naar België waren gevlucht, naar Burundi zijn teruggekeerd en verklaren dat hun terugreis vlot is verlopen.

Gezien het bovenstaande moet worden opgemerkt dat geen van de informatie waarover de Raad beschikt melding maakt van concrete en naar behoren gedocumenteerde gevallen van Burundese onderdanen die bij hun terugkeer problemen hebben ondervonden met hun autoriteiten, uitsluitend vanwege hun verblijf en/of hun verzoek om internationale bescherming in België. Gezien het ontbreken van concrete voorbeelden en het feit dat de mogelijke problemen waarmee verzoekers om internationale bescherming na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België te maken kunnen krijgen door de bronnen vaak niet duidelijk worden omschreven, is de Raad van mening dat deze informatie eerder speculatief van aard is. Het enkele feit dat afgewezen verzoekers om internationale bescherming die naar Burundi terugkeren, aan een veiligheidsbeoordeling kunnen worden onderworpen, volstaat niet om te concluderen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Met betrekking tot de Tutsi-etnie, is het belangrijk te benadrukken dat, waar hoger vermeld wordt dat de crisis in Burundi een uitgesproken politiek karakter heeft, vertegenwoordigers van een intergouvernementele organisatie die Cedoca in Bujumbura heeft ontmoet, aangeven dat een Burundees die naar het land terugkeert en waarvan de autoriteiten weten dat hij een verzoek om internationale bescherming in België of elders heeft ingediend, zal worden ondervraagd over wat hij daar heeft gedaan, maar dat de behandeling zal variëren naargelang zijn etnische afkomst; een Hutu zal waarschijnlijk geen problemen ondervinden, maar in het geval van een Tutsi zullen de autoriteiten nagaan of hij banden heeft met de oppositie of het maatschappelijk middenveld. Zelfs in geval van een gedwongen repatriëring onder politiebegeleiding zullen de autoriteiten rekening houden met de etnische afkomst; een Hutu die geen actief lid is van de oppositie hoeft zich geen zorgen te maken, terwijl er altijd een groot wantrouwen zal bestaan ten opzichte van een Tutsi en alles wat het land "bezoedelt". Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat een Tutsi-etnie een risicoverzwarende factor is waarmee rekening moet worden gehouden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en na zorgvuldige lezing van de beschikbare informatie over Burundi en de situatie van afgewezen Burundese verzoekers om internationale bescherming, besluit de Raad op basis van alle elementen die hem ter beschikking zijn gesteld, zoals *supra* samengevat, geanalyseerd en afgewogen, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat elke Burundees die vanuit België naar Burundi terugkeert na hier een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend louter en alleen omwille van dit verblijf en het indienen van dit verzoek een gegronde vrees voor vervolging door de Burundese autoriteiten heeft.

Dit sluit echter niet uit dat in bepaalde omstandigheden, afhankelijk van het specifieke profiel van de verzoeker om internationale bescherming, een dergelijke vrees aannemelijk kan worden gemaakt. Een individuele beoordeling is dus noodzakelijk en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn gegronde vrees voor vervolging als gevolg van zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België concreet aan te tonen.

Te dezen merkt de Raad op dat uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan worden afgeleid dat er verschillende factoren zijn die van invloed kunnen zijn op de gegrondheid van de vrees, zoals:

- het bestaan van een aanwijzing dat de Burundese autoriteiten op de hoogte zijn van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België,
- de etniciteit van de verzoeker,
- zijn eventuele eerdere problemen met de autoriteiten of de belangstelling die zij in het verleden voor hem hebben getoond,
- zijn geografische herkomst,
- zijn persoonlijke of familiale banden met leden van de oppositie,
- zijn gedrag en zijn activiteiten in België en de eventuele zichtbaarheid hiervan.

Bij de individuele behandeling van verzoeken om internationale bescherming van Burundese onderdanen moeten de asielinstanties dus rekening houden met deze factoren, de intensiteit ervan en het cumulatieve effect ervan om te bepalen of deze factoren de persoonlijke vrees van de verzoeker om bij zijn terugkeer naar Burundi te worden vervolgd vanwege zijn verblijf en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België, kunnen versterken en desgevallend voldoende aannemelijk maken.

Zoals *supra* is uiteengezet, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij heden problemen heeft met de Burundese autoriteiten omwille van het bezoek van de neef van haar moeder aan haar en dat zij tot op heden om die reden door de autoriteiten zou worden gezocht. Mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar aangehaalde problemen, kan niet blijken dat verzoekster persoonlijk in de negatieve aandacht van de Imbonerakure of de Burundese autoriteiten staat, of bij terugkeer naar Burundi zou staan. Verder blijkt uit haar dossier niet dat verzoekster, die tot de Tutsi-etnie behoort, in België bepaalde politieke of andere activiteiten ontwikkelt die de aandacht van haar autoriteiten zouden kunnen trekken.

Verzoekster brengt geen andere individuele elementen aan, en de Raad kan evenmin dergelijke elementen in haar dossier ontwaren, op grond waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij, gelet op haar specifieke profiel of persoonlijke omstandigheden, een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in België.

4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bekeken in hun onderlinge samenhang, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat aan verzoeksters vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

4.5. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Juridisch kader

Oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

5.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Burundi zou hebben gekend.

5.4. Overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging

van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Te dezen blijkt uit de COI Focus "*Burundi: Situation sécuritaire*" van 17 december 2025 dat, na een duidelijke daling van het aantal door het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) geregistreerde gewelddadige incidenten in 2022 en 2023, in 2024 opnieuw een lichte stijging werd vastgesteld, zowel wat het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers betreft. Deze stijgende tendens zette zich voort in de eerste helft van 2025, in het bijzonder in de aanloop naar en tijdens de verkiezingen van juni 2025. Sinds juli 2025 werd opnieuw een daling waargenomen van zowel het aantal incidenten als het aantal burgerslachtoffers. Net zoals in de voorgaande jaren betroffen ook in 2024 en 2025 de meeste door ACLED geregistreerde incidenten geweld tegen burgers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd van aard blijft, waarbij voornamelijk personen met een specifiek profiel, zoals leden van oppositiepartijen, mensenrechtenactivisten en journalisten, worden geviséerd.

Waar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zich gewapende confrontaties voordoen tussen het Burundese leger en gewapende groeperingen, dient vastgesteld te worden dat dergelijke confrontaties hoofdzakelijk geconcentreerd zijn in het noordwesten van het land, in het bijzonder de omgeving van het Kibira-woud in de provincie Cibitoke. Het gros van de slachtoffers die bij dergelijke confrontaties te betreuren vallen, betreft strijders van rebellengroeperingen en Burundese soldaten. Hoewel ook melding wordt gemaakt van burgerslachtoffers, kan uit de beschikbare informatie niet blijken dat deze confrontaties gepaard gaan met een zodanig niveau van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt derhalve niet dat een burger bij terugkeer naar Burundi een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in oud artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door in haar verzoekschrift op algemene wijze te stellen dat de veiligheidssituatie in Burundi heel zorgwekkend en volatiel blijft, weerlegt verzoekster geenszins voorgaande conclusie dat het geweld dat zich in Burundi voordoet overwegend doelgericht en politiek gemotiveerd is. Verzoekster brengt zelf geen informatie bij die een ander licht vermag te werpen op voorgaande analyse en conclusie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Burundi. De in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie ligt immers in dezelfde lijn als de voormelde informatie.

5.5. Gelet op het voormelde, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Burundi een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 dezelfde materiële voorwaarden bevat om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen als artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn waarvan oud artikel 48/4, §2, a), b) en c) de omzetting is.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

7. *In casu* maakt verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. AHMETOV, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. AHMETOV

S. HUENGES WAJER